

зова. Затова измоли от мъжа си да извадят на Иванча тескере до Цариград. Защото за отечеството поетът можеше да изпее най-хубавите си песни, но можеше и да умре за него. И когато дошли заптиетата да заловят членовете на тайния революционен комитет в Сопот, те дирили преди всичко младежа, който съчинил бунтовната песен „Боят настана, тупкат сърца ни, ето ги близо наште душмани...“ Но не намерили нито младежа, който успял да избяга на време, през Пловдив и Цариград, за Влашко, нито песните, които майка му успяла да скрие в една тенекияна кутия и зарови в земята.

Минали, отминали страшните дни на въстанието, кървавата сеч, бягството. Бащиното огнище се превърнало в пепелище.

Ала една светлинка дава сили на смелата жена да понесе всичко. Тя бе спасила децата си. Иван щеше да стане най-верният и вдъхновен певец на своята родина. Половин век той щеше да живее с нейните радости и тревоги, в дни на възход и дни на покруса.

Съба Вазова умря на 6 ноември 1912 година, след като бе изпратила с гордо достойнство синове и внуци на бойното поле. Благословила ги и казала:

— Ех, Отечество е това. Идете!

Само такава майка можеше да създаде Иван Вазов.